

Ünnepi beszéd Anyák-Napjára

Kedves Édesanyák!

Van-e a világon szebb, bensőségesebb ünnep az Anyák-napjánál, amelyen szüleink iránt érzett hálánk, szeretetünk fenséges érzését próbáljuk kifejezni s lábuk elé tenni gyermeki szívünk minden szeretetével? S ha azt kérdezzük, miért nincs több hozzáfogható ünnep, azt kell felelnünk, azért, mert az anya iránti szeretetet a jó Isten oltotta minden gyermek lelkébe, míg a szive alatt hordta. Talán csak egy ünnep fogható még hozzá, a Gyermek ünnepe, a karácsony, amikor a földre szállott Isten-embert, a Gyermeket ünnepeljük. De ennek az ünnepnek háttérében is első helyen ott áll a Gyermeknek életet adó édesanya, a Boldogságos Szűz. Édesanya és gyermek szinte elválaszthatatlanok egymástól, azzá teszi őket az a földi értelemben vett legszorosabb kapcsolat, amely köztük a természet rendjénél fogva kifejlődött.

Az Isten után talán ez a legszentebb szavunk: Édesanyám! Mennyi melegség, mennyi szeretet, mennyi örömmel telt büszkeség, ragaszkodás, hála, gyermeki rajongás van ebben az egyetlen szóban. Szinte ünnep, amikor kimondjuk. Megnemesedik a lelkünk, ünnepi fehér ruhát ölt magára, mit azon a felledhetetlen napon, amikor először járultunk a szentáldozáshoz. Ugy érezzük, hogy édesanyánk közelében megtisztul a lelkünk, emberebb emberek leszünk általa, az ő közelségében.

Mi az édesanya?

Az élet teremtője a jó Isten. De bennünket Édesanyánk által teremt Ő is. Édesanyánk testi életünk szent forrása, gyermekéveink hűségese és önzetlen ajnározója, az áldozatos élet megsokszorozója. Csak az édesanyai szeretet a tökéletes szeretet, mert tiszta, önzetlen, magaalldozó szeretet. Gyermekéért minden áldozatra kész, amire ember képes. Talán még annál is többet tesz értünk Édesanyánk. Testéből himbóztunk e világra, később veritékét és könnyeit adja értünk olyan fenséges áldozattal, aminővel a pap mutatja be szent áldozatát az Isten oltáránál. Az édesanya érzi, tudja, hogy gyermeke egy rész belőle, életének folytatása, tökéletesedése, kiteljesedése. Gyermekében él, bennük olvad fel élete, bennük látja ön magát s szent büszkeséggel néz reájuk.

De lelkét is gyermekeinek adja; belső lelkületét, egész egyéniségét akarja belevinni gyermekébe. Életének gondja, hogy erkölcsi, vallási egyénisége továbbéljen lelkéből-lelkezett gyermekében. Ösztönös u. n. majom-szeretet helyett a revelő, gondos édesanya szeretetével veszi körül gyermekét s neveli rá az életre, amelyben élnie, dolgoznia kell majd akkor is, ha legdrágább kincsünk, az Édesanya már nem áll mellet-

tünk. Édesanyánktól tanuljuk meg az életet szeretni. De ő tanít meg arra is, mi a feleség, hitves, élettárs. Jó szüleink életében látjuk, hogy a házasság valóban isteni kegyelem kiáradása, életfelemelés, biztosító lelki erő, amely az érzéki szerelem elpárolgása után is egybefűz örökre a lelki szeretet széttephetetlen szálaival. A házasságban a szeretet is megfinomul: ezért tudnak az édesanyák olyan áldozatos életet élni. Minden áldozat erővesztéssel jár. Lemondás, önfeláldozás. De az édesanya áldozata mégsem erővesztés, hanem a jelen erőinek átmentése a jövő élet, a gyermek életébe.

Az Édesanya a jövő élet szent áldozata.

Mivel pedig felséges áldozat, ezért szent és isteni. Ennek az édesanya-ideálnak, eszményképnek elpusztulása, lesüllyedése megsemmisítené az emberiséget, újra jégkorszakot idézne az emberiségre.

Az Édesanya otthonunk napsugara, déli harangszava, estéli imádsága, mindnyájunk őrzőangyala. Mert az édesanya a legjobb, legtökéletesebb nevelő is. Nem tanult soha senkitől pedagógiát, nevelést, mégis művésze a tanításnak, nevelésnek. Talán azt sem tudja, hogy mi a nevelés, mégis következetesebb nevelője gyermekének, mint bárki más, akármennyit tanulta is a nevelés műveletét. Honnan tudja mégis azt, hogyan nevelje gyermekét, legdrágább kincsét? Veleszületett. Nevelővé vált a természet rendje szerint akkor, amikor édesanyává magasztosult. Nevelő lett, a legtökéletesebb nevelő, aki saját életpéldájával áll oda gyermeke elé s vezeti a fejlődés, a tökéletesedés felé. Ebben áll az édesanyák nagy nevelőerejének titka.

Nem is lehet valóban jó nevelő az, aki nem az édesanyájában látja az eszményt, akit nevelőmunkájában követnie kell.

Nincs abban a házban, otthonban bánat soha, hamar szivárvány ragyog fel a fájdalom könnyéből is, ahol az édesanya hittel vallja, hogy családjának ő a földre küldött Mária-ja. Mert az édesanya szóban benne van minden emberi erény beteljesülése: a legtökéletesebb szeretet, a legnagyobbfokú gyöngédség, a legfokozottabb jóság, a legmélyebb szenvedések vállalása és a legbüszkébb örömeik érzése. Az édesanya csak megbocsátani tud, haragudni soha. Szive a végtelen jóság fészke, lelke a legnemesebb önfeláldozások forrása. Mire nem képes az édesanya gyermekéért? Mindenre, amire senki más nem képes, s amit senki a világon meg nem tenne másért! Ó, borulj a földre s adj hálát az Urnak te szerencsés földi halandó, akinek megadatott az édesanyát tisztelni, szeretni s aki boldog vagy Őt még magad mellett tudni. S térdelj le te is, aki bár elvesztetted a legnagyobb földi kincset, az édesanyát, hogy hálát adhatsz érte Annak, aki küldte őt melléd, neked, hogy volt édesanyád: mert hidd el azt, hogy ember

lettél, hogy a szived szeretettel lett tele és érezted azt a legfölemelőbb érzést, hogy valaha is szerettek téged, azt neki, Édesanyádnak köszönheted!

Engedjék meg, hogy kiváló költőnk egy kedves verséből idézve fejezzem be szavaimat:

Egy nap, meg egy este
Minden esztendőben:
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!

és itt a magam szavaival toldom meg: hogy meghálálhassam szerető jó Édesanyám értem áldozott drága életét! Édesanyám! De tudom, ott is vársz, az örökélet honában: bucsuzóul hát csak ezt mondom: Édesanyám — a viszontlátásra!

Édesapám, Édesanyám!

Akárhová vigyen sorsom,
Akárhol lesz helyem, tanyám,
Jóságtokat nem feledem:
Édesapám, Édesanyám!

Legyek szegény, legyek gazdag,
Legyek vándor árok partján,
Kettőtöket el nem hagylak:
Édesapám, Édesanyám!

Ha bánat ér, ha boldogság,
Minden napnak esthajnalán:
Tihozzátok száll a lelkem:
Édesapám, Édesanyám!

Móra László.

A hősök hőse

Hős volt, aki fehér lován idehozta nemzetét.
Az is, aki el nem csüggedt romot látván szerteszét.
Keresztvédő nagy vitéze hazánknak és Nyugatnak,
Ő is hős volt s nagy tettei örök példát mutatnak!

Hős volt, aki agyongyötört nemzetéért sikraszállt,
S kincsek helyett önként vállalt rabéletet, rabhalált!
Hős, kiből a „Talpra magyart“ tépte ki a honfibű,
És hős volt a tizenhárom bús, aradi vértanu!

Hős volt, aki legelsőnek szelte át az óceánt,
Az is, aki a villanyfény nagy áldását hozta ránk!
Emberélet megmentői, híres-neves orvosok,
Ti is, ti is mind egy szálíg igaz hősök voltatok!

Mégis másképp néz fel rátok csodálkozó két szemem,
 Valahányszor apró élted lefolyását figyelem.
 Ugy érzem, hogy nagyobb vagy Te, aki féltőn
 hajolsz rám,
 Mert Te vagy a hősök hőse, nem maradsz el egyiktől se
 Éjtszakázó, dolgozkező édes jó Anyám!

Vörös József.

Édesanyámnak

Hogyha majd én nagy leszek
 És lesz házam kertem:
 Legszebb szobám tiéd lesz,
 Édesanyám, lelkem!

Hogyha majd én nagy leszek
 S lesz temérdek kincsem:
 Azt is megosztom veled,
 Édesanyám, lelkem!

Hogyha majd én nagy leszek
 S lesz virágom, kertem:
 Neked nyílik minden virág,
 Édesanyám, lelkem!

Hogyha majd én nagy leszek
 És tevéled ébrednek,
 Átölellek, Édesanyám,
 S megsókolom két kezéd!

Édesanyám

A kertünkben kinyílt a
 Legszebb fehér rózsá,
 S azt susogta a fülemben:
 Anyák-napja van ma.

Meghallgattam, hogy mit susog. —
 S megsókoltam érte!
 Édesanyám, e szép napon
 Ő is Istent kérte:

Árasszon el kegyelmével,
 Szeretettel, hittel . . .
 Én is, én is csak ezt kérem:
 Édesanyám, hidd el!

Móra László.